

med og betale, hvad der kan være passende, ligeledes efter deres Værdi. Det er jo en naturlig og rigtig Vej, det er sunde og gode Betragtninger, som der komme frem. For at kunne gøre dette, maa man, idet man gaar ud fra den bestaaende Tilstand, sige: Nu er Hartkornsskatten paa sine Steder meget stor; der har i mange Aar været udtalt Ønske om at fiksere Hartkornet, det vil sige — det tør jeg nok driste mig til at udtale — ikke fiksere det paa den Maade, som Skattekommissionen har foreslaaet, nemlig til det Beløb, Skatten nu have, saaledes at den ikke maa overstige det — hvad jeg antager vilde være en saare ringe Hjælp — men at fiksere den til et vist lavt, passende og retfærdigt og rimeligt Beløb, som Ejendommene kunne taale at bære. Naar man ikke vil bruge rent formelle og abstrakte Ord, er det dog Meningen med en Fiksering, at man vil sætte en lav Grænse. At sige, at man under ingen Omstændigheder maa komme op over det Beløb, Skatten nu udgør, er noget, der ikke kan følges, og som bør følges saa lidt som muligt. De bestaaende Forhold medføre, at man ikke kan afskaffe Skatten helt og holdent, derfor bør man nedsette den til en lav Grænse. Det er det, Regeringsforslaget gør, og det finder jeg er fortræffeligt. Det er den samme Tanke i de forskellige Forslag, at hvor Skatten nu er over 16 Kr. pr. Td. Hartkorn, skal den sættes ned dertil, men hvor den nu er under 16 Kr., er der selvfølgelig ingen Forpligtelse til at gaa op dertil. Det, Regeringen foreslaar, er altsaa, at man skal sætte en Grænse og sige, at paa Hartkornet maa der ikke ligned mere end et vist Beløb, men hvad der derefter skal paalignes, skal ligned paa alle Ejendomme. — Ogsaa i den Henseende har jeg den Fornøjelse at kunne indregistrere det ærede 4de Medlem for 10de Kreds blandt mine Meningsfæller — et Øjeblik. Han siger nemlig, at det er selvfølgelig et rigtig Princip, at Hartkornsskatten ikke maa overstige en vis Grænse, men længere henne siger han, at han kan dog ikke være med til den Fiksering, der er foreslaaet, thi hvis man fikserer Skatten til et vist Beløb, vil det blive en ny Gammelskat, noget nyt, som bliver staaende altid. Men saaledes har Regeringen slet ikke udtalt sig i Lovforslaget, der er kun i Motiernerne sagt, at det bliver „en Slags kommunal Gammelskat“. Det betyder imidlertid ikke andet for dem, der ville tænke over Sagen, end at det er en Basis, som ikke maa overstiges med Hensyn til

Hartkornet. Altsaa det ærede Medlem kunde heller ikke fastholde sin Tilslutning til mig og mine Meningsfæller paa dette Punkt efter først at have givet sin Tilslutning til en Fiksering. Jeg gad nu vide, hvorledes man kunde opnaa noget ved en Fiksering, hvis man ikke vil sætte en Grænse og sige; Dertil og ikke ud derover! Der kan naturligvis ved dette Spørgsmaal rejses Tvivl, om 16 Kr. er den rigtige Grænse. Jeg kunde meget godt tænke mig, at mange Medlemmer vilde sige; Hvorfor ikke straks gaa helt bort fra Hartkornsbeskatningen? Naar man dog skal indføre Ejendomsskyld, hvorfor saa ikke lægge alt paa Ejendomsskyld? Og jeg vil straks sige ganske lige ud, det ønskede jeg gerne. Jeg vilde finde det rigtigt; det er naturligvis saare rimeligt at sige, at skal man overhovedet træffe denne Foranstaltning, saa kan man ogsaa bruge den fuldt ud, og jeg ved ikke, hvad der i og for sig kan være i Vejen for, naar man kommer ind paa den Sag, at gennemføre den.

Der er i denne Henseende nogle Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gøre. Den første er den, at her er Spørgsmaalet — hvilket jeg beder de ærede Medlemmer at være opmærksomme paa — paa hvilken Maade man retfærdigst fordeler et vist bestemt Skattepaalæg paa en vis bestemt Kreds af Personer og Ejendomme. Kommunerne skulle udrede deres Udgifter og skulle skaffe sig deres Indtægter dertil ved Hjælp af Skat. Spørgsmaalet bliver altsaa inden for Kommunerne dette: Hvorledes er det rigtigst og hensigtsmæssigst at fordele disse bestemte Beløb, som vi nu, naar vi have faaet de mange Penge fra Statskassen, maa gøre Regning paa, at skulle udrede. Det kan ikke nytte ærede Medlemmer, at de ville sige, at naar man endelig vil finde den allersikreste og bedste Maade, lad os saa ligned paa Personerne, lad det hele blive Formue- og Indkomstskat. Det er en farlig Sag at komme ind paa, at ligned det væsentligste paa Personerne. I en Kommune, som jeg kender noget til, fandtes der, da Skatten blev paalignet, en meget stor Skatteyder, der blev sat til, jeg tror, 20,000 Kr. i Skat. Det foreslaar selvfølgelig noget. Men 14 Dage ind i det paabegyndte Skatteaar forlod han Kommunen, ikke paa nogen Maade for at unddrage sig Skat — det faldt ikke den Mand ind — men fordi det passede ham at flytte bort. Og hvad vil det ikke betyde for en almindelig Landkommune, at 1 eller 2 store Skatteydere flytte væk i